

III.

Тржгнали те, като си взели сбогом от дядото. Като вжрвели, видяли в гората две деца. Плачат ли плачат! Загубили се от заранта в гората. Юрдека искал да им направят пакост, ала Копито му рекжл, че е глупав като патка, и го накарал да поиграе на един крак и да си вжрти главата. Разиграл се юрдека, скочил подире му Копито, че като му ударили една ржченица! Смяли се децата като луди. Вечерта ги намерили родителите им и наградили двамата играчи, дето веселили децата им.

Като вжрвели по нататжк, срещнали просяк. Плаче от глад. Те не можели да го нахранят, затова решили да го повеселят.

— Хайде, господине Квако, заиграй казал Копито. Хванал се юрдека за хжлбока, хем скача, хем пее:

Клати се из пжтя,	За глава се хвана,
Люшка се юрдека,	Жена му горкана!
Ех! какво да прави,	Знае, знае Квака,
Пийнал си човека.	Дома що го чака!

Толкова се смял просяка, че се изплашили гаргите от храста, дето седял. Благодарил им и си отишжл весел. Квак много се чудил, че просяка си отишжл като сит и попитал Копито дали се яде смеха.

— Яде се и е много хранителен, — рекжл Копито.

Изведнаж спрял при тях ездач. Той скочил от коня и се хвжрлил в краката им. После се привдигнал, поклонил се и казал:

Аз сжм министжр на тукашния цар. Двореца му е близко, а царя е тжй богат, че яде по дванадесет пжти на ден и не спи като бедните на едно легло, а на тридесет легла. Щом му омржзне на едното, мести се на другото тридесет пжти на нощ. Сега той е болен и ви вика да го развеселите.

Като попитали за пжтя, пратеника рекжл:

— Вжрвете и ще стигнете до голям джб. Там се обжрнете хилядо пжти надясно, после направете десет стжпки наляво, и ще видите двореца.

Зачудил се юрдека, защо да се обржшат хилядо пжти. А пратеника рекжл:

— Такова е приличието и обичая — да изглежда, че уж трудно е да идеш в двореца.

Отишли те и сторили, както ги учил пратеника. Царя бил болен от сто и седем години, откакто последен